

Resignațiune

Mihai Eminescu

Și eu născui în sânul Arcadiei și mie
Natura mi-a jurat
La leagănu-mi de aur să-mi dea bucurie;
Și eu născui în sânul Arcadiei, dar mie
O scurtă primăvară dureri numai mi-a dat.

O dată numai Maiul vieții înfloarește -
La mine-a desflorit;
Și zeul lin al păcei - o, lume, mă jelește! -
Făclia mi-o apleacă, lumina-i asfințește
Și iasma-i a fugit.

Acuma stau pe podu-ți, vecie-nfricoșată -
Pe podul tău pustiu:
Primește-mputerirea-mi fortunei adresată,
Ți-o napoiez neatinsă și nedisigilată -
De fericire-n lume nimica eu nu știu.

Și Tronului în preajmă ridic a mea-acuzare,
O, jude voalat!
Pe steaua-aceea merse senina zicătoare
Că cumpăna dreptății o porți răsplătitoare,
De secole întronat.

Aci - se zice - așteaptă pe cei răi spăimântare,
Cei buni sunt fericiți.
A inimii adâncuri vei da la-nfățișare,
Enigmei Providenței vei da o dezlegare,
Vei ține socoteală de cei nenorociți.

Aci expatriatul o patrie găsește,
A suferinței cale spinoasă s-a finit.
Divina fiică, care-Adevărul se numește,
Care puțini o-adoară, mulțimea-o-ocolește,
A vieții mele repezi frâu iute a oprit.

- Îți răsplătesc, îmi zise, în viața viitoare
O, dă-mi junețea ta!
Nu-ți dau nimic acumă fără d-astă îndreptare.
Luai avizu-acesta pe viața viitoare
Și îi jertfii plăcerea din tinerețea mea.

- Dă-mi mie-acea femeie scumpă inimii tale -

Dă-mi mie Laura ta!

De gropi dincolo-amaru-ți luce cu-ncămtare,
Și sângerând, rumpând-o din inima-arzătoare,
Plângeam în hohot, însă am dat-o și pe ea.

- Această-obligațiune la morți e îndreptată
- Râzând lumea zicea -
Căci, nu vezi, mincinoasa de terani cumpărată
Umbre ți-a dat în loc de fericire-adevărată,
La terminu-ăstui cambiu tu n-ai mai exista.

Isteț glumea o oaste de șerpi derâzătoare:
- Naintea unui caos de ani zeificat
Tu tremuri. Ce sunt oare zeitățile tale?
Slabului plan al lumii scorniri mântuitoare
Ce-ngeniul umanei nevoi a-mprumutat.

Ce e viitorimea de gropi învăluită?
Vecia ce-i cu care deșert ni te fălești?
Măreață pentru că e cu coji acoperită,
A spaimelor-ne proprii umbră-nurieșită,
Pe-oglindea cea pustie a conștiinței omenești.

Icoană mincinoasă de ființe viețuitoare
- Mumia timpului -
De balsamul speranței ținute în răcoarea
A gropii locuință; nu acesteia oare
Îi zici tu nemurire-n febra delirului?

Și pe speranțe, pe care le dezmente putrezirea,
Bunuri sigure-ai dat.
De șase mii ani moartea nu-și ține ea tăcerea?
Văzut-a de atuncea vrun mort reînvierea
Să-ți spună că dincolo vei fi recompensat?

Văzui că zboară timpul spre țărmurile tale;
Natura înflorind.
Că rămânea în urmă-i cadavru demn de jale,
Că nici un mort nu iese din umbra gropii sale
Și totuși credeam tare divinul jurământ.

Orice plăcere-n lume ți-am junghiat-o ție -
Acum m-arunc la tronul-ți acel judecător,
Căci surd desprețuit-am a lumii flecărie,
Numa-n a tale bunuri credeam cu frenezie,
Acum cer recompensa-mi, divin răsplătitor!

- Eu îmi iubesc copiii cu gală iubire!

Din sfere nevăzute zise-un geniu divin.
Sunt două flori – el zise – ascultă, Omenire,
Sunt două flori expuse l-a omului gă sire:
Speranța-i una, pe alta Plăcerea o numim.

Și cine-ați frânt în lume numai una din ele,
Cealaltă n-o aveți.
Cine nu poate crede, să guste. E-o părere
Eternă ca și lumea. Renunțe cel ce speră.
A lumii istorie a lumii e județ.

Tu ai sperat – răsplata ți-a fost dar acordată –
Speranța-i bunul care norocu-ți destina.
Putuși să-ntrebi pe-ai voștri filozofi vreodată:
Ce se refuză unei minte-ntraripată
Nici însuși vecinicia nu mai poate reda.